

vode počitka

letnik 35, številka 3-4/2019

revija za evangelijsko duhovnost

»Vrzi svoje breme na Boga,
on bo skrbel zate.«

Psalm 55,23

Vode počitka kazalo

RADOSTNO	4	Sporočilo velike noči
ZVEDAVO	6	Kaj je vera, ki prestavlja goro in presaja murvo v morje
PODARJENO	12	Božja milost nam je dana
POMEMBNO	14	Pomemben/-na za Boga
PRISRČNO	16	Zgodba o dečku in babici
NEBEŠKO	18	Oboževanje v nebesih

RADIKALNO 22 O denarju

USMILJENO 28 Srečanje usmiljenja in
usmiljenja potrebnih

VZTRAJNO 32 Dve muli

GANLJIVO 34 Bog bo skrbel za te

KLJUČNO 36 Dva ključa, ki odpirata nebo

MODRO 38 Kaj je prava vera?

mag. Peter Golob, urednik

Sporočilo velike noči

Ob prazniku velike noči se kristjani spominjamo Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja. Jezus je bil Božji Sin, pa je vseeno v življenju trpel. Zato tudi kristjani, kadar trpimo, ne pričakujemo, da nas bo Bog rešil trpljenja. Bog nas rešuje naših grehov in krivd preteklosti. Bog nas tudi nikoli ne obsoja in pred njim nas ne rabi biti sram, saj nas ne sramoti, ampak nas tolaži in bodri, naj ne grešimo več. Včasih nas pesti bolezen, včasih nas duši žalost, včasih nas boli osamljenost, včasih nas grizejo neizpolnjene želje, včasih nas razjeda strah in razočaranje. Vendar Bog je na naši strani, saj je to isto trpljenje izkusil tudi sam. Izkusil pa ga je prav zato, da bi mu mi mogli zaupati. Od takšnega Boga, ki trpi in umira, ne rabimo bežati, saj nam ne bo storil nič žalega. Prav tako ga ne rabimo zaničevati, saj ni nek prevzvišen Bog, ki bi nas sovražil. Krščanski

Bog je tih, skromen in ponižno trpi. In tudi kadar se mu približamo, da bi ga prosili odpuščanja, nam odpusti. Četudi bi Boga izdali in zatajili ali celo sodelovali pri njegovem mučenju, nam tega Bog ne zameri, ampak naše kesanje in obžalovanja vedno sprejme.

Krščanski Bog nikoli ničesar ne očita, ampak je Bog, ki vidi v nas vero in zaupanje. Zato se potrudimo, da bi vzljubili Boga, ki nam odpušča naše grehe. Potrudimo se, da bi se mu zaupali. Nikoli nas ne bo zavrnil ali osramotil. Nikoli nas ne bo žalil ali ignoriral. Jezus Kristus je dokaz, da nas Bog brezpogojno ljubi. Ne glede na to, kakšni smo in kaj si mislimo, kaj smo storili ali česa nismo storili, Bog nas brezpogojno ljubi. Bog takšen pač je, usmiljen in dober in nikoli ne bo dovolili, da bi vera, ki mu jo pokažemo, ostala prazna, brez odgovora. Nikoli nas ne bo pustil praznih rok, kadar ga skesanega srca prosimo za odpuščanje, pomoč, tolažbo in navzočnost. Nikoli, saj je naš Odrešenik, Jezus Kristus, vzel nase vse grehe in bolečine vsega sveta, vse bolezni in vsako smrt, vsako krivico in grozoto.

Pa ne za to, da bi mi lahko grešili še naprej in še več, ampak da bi zmogli verjeti, da nas Bog ljubi in da nas želi odrešiti naših grehov.

Potrudimo se in verujmo v Boga, zaupajmo mu in se ga ne izogibajmo. Vzemimo si čas za molitev, izpovejmo Bogu svojo bolečino in skrbi, obiščimo Cerkev in odpustimo soljudem, vzemimo v roke Sveto pismo in spoznajmo, da nam krščanski Bog ne želi storiti nič žalega, ampak da nas želi rešiti in nam pomagati. Bog nas brezpogojno ljubi, to pomeni, da nas hoče spremljati vsak dan in želi, da bi se poboljšali, da ne bi več grešili, ampak da bi bili usmiljeni in da bi znali odpuščati, sebi, Bogu in soljudem. Kakor starši vzgajajo otroke, tako nas Bog želi voditi vsak dan. Vzgoja pa ni vedno prijetna in vse želje se

ne morejo uresničiti, ampak pridejo v življenju tudi trenutki bridkosti in žalosti, obupa in samote, neznosne bolečine in krivice. Takrat želi biti Bog z nami, da nismo sami. Takrat nam želi Bog pomagati, da ne bi obupali in da ne bi nehali vztrajati in da ne bi izgubili vere v Boga, ki bo nekoč obrisal vse solze z naših lic. Bog je obljubil, da bo z nami vse dni do konca, zato ga pokličimo na pomoč. Ne rabimo se ga bati in razmišljati, kaj bo, ampak ga pokličimo. Kajti Bog pride hitro na pomoč, hitro se odzove na vsak izraz vere, hitro pošlje odgovor, Bog se ne obotavlja in ga ni potrebno čakati v nedogled in brez veze.

In to je sporočilo velike noči, da nas Bog ljubi, da nam odpušča grehe in nam želi pomagati.

dr. Daniel Brkič

Kaj je vera, ki prestavlja goro in presaja murvo v morje?

Dr. Daniel Brkič je pastor Evangelijske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto in profesor na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu.

Chad Walsh je napisal zanimivo knjigo z naslovom Prvi kristjani 21. stoletja (Early Christians of the Twenty-First Century), ki nas hkrati zbega in izzove, saj gre za primerjavo med kristjani 1. in 21. stoletja. Knjiga govori o množicah sodobnih kristjanov, ki živijo potvorjeno krščanstvo na osladno solzav, sentimentalni način. Njihova omotična vera je zamegljena, nerazločna, popustljiva, puhla, plitka in negotova. Takšna izumetničena pobožnost

ugaja čustvenemu drhtenju, ločena od razumnega in duhovno zrelega bogočastja. Podobna je lepo pobarvanim vitražem v cerkvenih oknih, ki pa so krhki in neodporni. Zlodej naredi vse, da na obraz kristjanov nadene očarljive prevleke, a kaj ko se za takšnim videzom skriva smrtonosna bolezen. Hudič navdušuje za izredne reči in obljublja atraktivne in privlačne dosežke. Zato rad sprevrča tudi Jezusove besede, ki govorijo o veri, ki prestavlja goro in presaja murvo v morje. Sprašujem se, kaj je hotel Jezus v tem zapletenem govoru povedati?

V Matejevem evangeliju bremo, da je Jezus učencem ob neki priliki rekel: »Resnično, povem vam: Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: »Prestavi se od tod tja!«, in se bo prestavila ...« (Mt 17,20) Gorčično zrno je tako majhno seme, da je skoraj nevidno. Jezus učencem ni očitil in jih zaradi majhne vere grajal, kot se običajno tolmači, saj je v drugi priliki povedal, da je majhnemu gorčičnemu zrnu podobno celo nebeško kraljestvo (Mt 13,31). Z nasprotjem zrno – gora je hotel prikazati

neskončno moč vere. Toda preden je to povedal, je bil na gori, na kateri se je vpričo treh učencev zgodila njegova spreminitev, preobrazba (Mt 17,1-9). Evangelist Matej je zapisal: »Čez šest dni je Jezus vzel s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih peljal na visoko goro na samo. Vpričo njih se je spremenil ...« (Mt 17,1) Konkretna gora, o kateri je Jezus govoril in jo je uporabil kot metaforo, je gora spreminitve, s katere so se pravkar vrnili, zato je pokazal nanjo rekoč: »Če bi rekli tej gori: Prestavi se od tod tja ...« (Mt 17,20) Dodal je, da bi se gora prestavila. Kaj pomeni Jezusova metafora gorčičnega semena in gore? Teksta ne smemo nikoli trgati iz konteksta, sicer zapademo v krivoverstvo. Stari nauk Cerkve uči, da je vsaka svetopisemska vrstica brez konteksta pretveza. Pravzaprav je celotno Sveto pismo kontekst, ki govori o odrešenju človeštva po Jezusu Kristusu. Vera, ki brez standarda Božje Besede navdušuje s fanatizmom in z »duhovnimi razodetji«, je zgrešena in zlahka zapelje v uničenje. Zato je treba stalno presoјati, ali je vera utemeljena na kontekstu

Božje Besede, ki jo je določila in sprejela celotna Cerkev, ne pa samooklicani posamezniki.

Ali je Jezus z omenjeno metaforo gorčičnega semena in predstavljene gore obljubil nauk evangelija prosperitete, ki zagotavlja čudeže uspeha, blagostanja, zdravja in sreče? Kristjani verjamemo v Božje čudeže, vendar Sveto pismo ne obljublja le prijetnega in udobnega življenja, ampak tudi trpljenje, bolezen, stiske, žalost, pomanjkanje, krivice, osamljenost in preganjanje. Ljudem ne smemo obljubljati več kot obljublja Sveto pismo, ker to nasprotuje Božji volji. Ali tisti, ki imajo veliko vero, res delajo velike reči? Kontekst pove, da se veličastna spreminitev zgodi povsod in vedno, kjer je vera. Prava vera pa se izraža v uresničevanju Očetove volje v poslušnosti sprejemanja križa, o čemer sta na gori spreminitve govorila z Jezusom Mojzes in Elija. Kdor ne uresničuje Božje Besede, zaman dela čudeže in zaman izganja v Božjem imenu celo demone, saj bo na koncu slišal: »Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnote nepostavno!« (Mt 7,23)

Nepropadljivo seme, ki nas spreminja v Kristusovo podobo, je Božja Beseda (1 Pt 1,23), ki jo gorčično zrno prisposodablja. Jezusove besede glede gore niso vabilo, naj gore problemov čudežno prestavljamo, ampak so stalni poziv k spreobrnjenju, ki se izraža v spremenjenem načinu življenja; le-tega pa ni brez križa. Največji dokaz spremenjenega življenja je življenje v ljubezni, kar je tudi največja zapoved. Križ je dokaz ljubezni

in je vera v praksi. To je gora našega spremenjenja. Njo moramo premakniti. Njo je najtežje prestaviti. Spremenjeno srce zahteva tudi spremenjeno življenje.

Ko so apostoli Jezusu rekli, naj jim pomnoži vero, je z razlogom in premišljeno nadaljeval s primerom konkretne murve, rekoč: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: »Lzruj se s koreninami vred in

se presadi v morje,« in bi vam bila pokorna.» (Lk 17,5-6) Jezus bi lahko uporabil za primer kako drugo drevo, na primer libanonsko cedro. Toda rabini so trdili, da so korenine murve tako močne, da ostanejo v zemlji več stoletij in jih je nemogoče izruvat, kaj šele jih presaditi v morje.

Zakaj je Jezus uporabil metaforo murve in morja? Zakaj jim je sploh to povedal? Spet je pot-

rebno pogledati v kontekst istega poglavja, ki pravi: »Če tvoj brat greši (zoper tebe), ga pogrājaj, in če se skesa (spreobrne), mu odpústi. Če greši sedemkrat na dan zoper tebe in se sedemkrat na dan obrne k tebi ter reče: »Kesam se,« mu odpústi.« (Lk 17,3-4) Jezus z omembo murve, ki bi se presadila v morje, ni spodbujal k čudežu atraktivnih dejanj, ampak je pozval k stalnemu spreobrnjenju srca, ki se izraža v spremenjenem načinu življenja. Največji dokaz spremenjenega življenja je ravno ljubezen, ki bližnjim odpušča, o čemer govori tudi kontekst. Nemogoče je, da bi kdo zmozel ljubiti in odpustiti na Kristusov način v svoji moči. Tako kot se ne more prestaviti gora in se ne more vreči v morje murva. Kdor odpusti, ima največjo vero, kajti ljubezen je vera v praksi.

Ko je Jezus govoril o murvi, presajeni v morje, ni govoril o veri, povezani s čudeži, ampak povezani z odpuščanjem in to sedemkrat na dan. Rabini so učili, da se sme odpustiti le trikrat. Učenec Peter je bil veliko dušen in je rekel, da je pripravljen odpustiti celo sedemkrat.

Ker je odpuščati iz srca težko, je potrebna molitev: »Gospod, pomnôži nam vero!« Jezus ni mislil na prestavljanje gore in presajanje murve v morje, ker Bog ne dela nesmiselnih reči. Čudež je nekomu odpustiti. Kdor misli, da je odpuščati lahko, ne ve, kaj je odpuščanje. Zgodnji cerkveni očetje so učili, da je tisti, ki odpusti, večji od tistega, ki obuja mrtve.

Prestavljena gora in murva, presajena v morje, je, da zmoremo ljubiti in odpustiti. Zmoči ljubiti in odpustiti je Božji čudež, ki človeka osvobodi. Ljubezen je edini ključ, ki odpira vsa vrata. Vera brez del je mrtva in ne rešuje (Jak 2,14). Vera, ki ne obrodi sadu ljubezni v dejanjih, ni vera, ampak je kvečjemu religiozna ideologija ali frazerstvo svetohlinske nadutosti. Apostol Jakob je zapisal, da je nauk brez del ljubezni zgolj leporečje, znan tudi demonom. Prava vera pričuje z deli ljubezni. Naš največji sovražnik je sovraštvo. Apostol Janez je zapisal: »Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen.« (1 Jn 4,8) Kdor ne ljubi, ni rojen iz Boga. Gorčično seme je Božje kraljestvo, ki raste v nas kot sad Duha, ki je ljubezen: »Sad

Duha pa je ljubezen ...« (Gal 5,22-23).

Največji dokaz in izpit vere je ljubezen do Boga in bližnjega. Jezusovi učenci smo prepoznavni po sadu ljubezni. Vernik lahko govori človeške in angelške jezike, ima dar preroštva in pozna vse skrivnosti in ima vero, da bi celo gore prestavljal (1 Kor 13,2), a če nima ljubezni, je vse zaman in je nič. Lahko hrani lačne in izroči svoje telo v ogenj, a mu nič ne koristi. Ljubezen je največja. Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva, ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega, ne veseli se krivice, veseli se resnice, vse prenaša, vse veruje, vse upa in vse prestane (1 Kor 13,4-7). Ljubezen je vera v praksi. Kdor želi prestaviti goro in presaditi murvo v morje, naj ljubi in odpušča in se tako spreminja v Kristusovo podobo Očetove ljubezni. To je čudež vseh čudežev. To je pot v nebesa. Le tako bomo kristjani 21. stoletja podobni kristjanom iz 1. stoletja in naše krščanstvo ne bo potvorjeno, ampak pristno. Dišalo bo po čudežu ljubezni.

Katja Brkič Golob

Božja milost nam je dana

Katja Brkič Golob je teologinja in psihologinja, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Okoli leta 1770 so na neki ladji od mraza premraženi, od dela izmučeni in od vsakodnevnega bičanja skorajda že raztelešeni črnski sužnji žalovali za žensko sužnjo, ki je bila umorjena in vržena v morje. Na tej ladji pa niso bili sami. Opazoval jih je lastnik ladje, po imenu John, ki nečesa nikakor ni mogel razumeti. Namreč, kljub temu da so bili sužnji utrujeni od težkega življenja, osramočeni zaradi premnogih krivic in razčlovečeni zaradi kršenja temeljnih člo-

vekovih pravic, je na njihovih obrazih videl upanje. Še več, slišal je, kako so mrmrali neko mirno melodijo. Naenkrat je nastala huda nevihta, sužnji pa so začeli še glasneje mrmrati to čudovito melodijo, ki je John do takrat še ni slišal. Potem je videl, kako so ti sužnji začeli moliti in bolj kot so molili in bolj kot so peli, hitreje je vihar na morju pojenjal. Nevihta je bila videti smrtonosna, vendar so vsi preživeli. Ta celoten dogodek in splet okoliščin je mladega Johna globoko ganil. Začel je brati Sveto pismo, povsem se je spremenil. Še več, postal je duhovnik in leta 1772 zapisal besedilo k tistemu »mrmranju« črnskih sužnjev, ki ga je takrat slišal na ladji. Nastala je ena najlepših krščanskih pesmi, ki pravi: »Dar milosti, presrečen zrem. Me greha je otel, sem bil 'zgubljen, zdaj najden sem in slep sem ozdravel.«

Mogoče se tudi jaz in ti danes počutiva kot tisti sužnji, toda pesnik pravi, da obstaja upanje, ki je v Kristusu. Imejmo v mislih, da smo odrešeni. Odrešeni pa smo zaradi tega, ker je Bog poslal svojega Sina Jezusa Kristusa, da nas odkupi in da nam

da upanje, ki je v odpuščanju grehov.

Zato je ime Jezus nekaj posebnega. To je čudovito ime, ki je vredno, da sprejme našo zahvalo in čast. Pred tem imenom se bo poklonilo vsako koleno in vsak jezik bo priznal, da je Jezus Bog. Kajti v imenu Jezus so pomirjene vse življenjske nevihte in viharji. V tem imenu smo ljudje osvobojenih naših grehov. V tem imenu imamo zmago in lahko živimo. Jezus je naša moč, ko smo šibki. Povzdiguje to ime, dvigni-

mo svoje glasove in mu dajmo čast. Ko smo osamljeni, je Jezus naša tolažba. Ko smo utrujeni, je on naš počitek. Če smo žejni, je on izvir žive vode. Če smo prazni, nas bo on napolnil. Če so naše duše ranjene, je on naše zdravilo. Ko se opotekamo, je Jezus naša skala in zaupanje. Ne bojmo se, kajti v imenu Jezus je naša moč. Zato ga slavimo in mu izkažimo čast v mislih, besedah in dejanjih. Kajti, ker nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj in ne ugajati sami sebi.

Rebeka Jovanović
Pomemben/-na
za Boga

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Svet, v katerem živimo, nas vedno znova spominja, da smo samo številka, bilka, nepomemben element, eden ali ena od mnogih... Pri Bogu pa je povsem drugače, kajti v Svetem pismu v knjigi Izaija v 43. poglavju pravi Božja beseda: »Poklical sem te po imenu, moj si!« In še: »Drag si v mojih očeh, spoštovan in te ljubim.«

Bog nas kliče po imenu, kar je znamenje velikega dostojanstva, ki smo ga deležni v Božjih očeh, in to, da nas Bog kliče po imenu, govori o tem, kako je Božja ljubezen do nas velika in popolna.

Bogu smo več kot očitno dragoceni, vredni spoštovanja in ljubezni. Bog je namreč ljubezen, ki nas ima vedno v mislih; za Boga smo zelo pomembni. Imel nas je mislih na samem začetku, ko je ustvaril prostor in čas. Imel nas je v mislih, ko nas je rešil naših grehov. Imel nas je v mislih, ko je visel na križu in vstal od mrtvih. Bog nas ima v

mislih tudi takrat, ko mislimo, da smo sami, ko se počutimo majhni, žalostni, nepomembni, ko imamo občutek, da nas nihče ne razume in se zapremo vase.

Za Boga smo vredni, neprecenljivi. Ko trpimo, trpi z nami. Ko gremo skozi dolino smrtne sence, je on z nami.

Besedilo ene stare krščanske pesmi pravi: »Tu nekdo je, ki tvojo bol pozna, nekdo, ki te kliče 'otrok moj', nekdo, ki te ne zapusti.« Ta nekdo je sam Jezus Kristus, ki je okusil to zemeljsko odrinjenost, zaničevanje, trpljenje in nas razume. Njemu je mar za naše bolečine, stiske, ponižanja. Njemu je mar zate in zame.

Tjaša Golobič Štucin

Zgodba o dečku in babici

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Slišala sem resnično zgodbo, ki mi je spregovorila in sedla v srce.

Babica je pazila na triletnega vnuka. Ta je bil poln energije in je veselo, brez strahu skakal po sedežni garnituri. Babica ga je večkrat opozorila: »Če ne boš pazil, boš padel.« A opozorila niso zalegla. Deček je skakal naprej, dokler mu ni spodrsnilo in je padel na tla. Babica, ki je imela dečka nadvse rada, je mirno pristopila do njega in mu pomagala vstati. Ko je videla, da je z njim vse v redu, je rekla: »Povedala sem ti, da se ti bo to

zgodilo, pa me nisi poslušal.« Dečka je postalo sram, bil je jezen in je stekel do omare na hodniku ter se skril vanjo. Babica je stopila do vrat omare, deček pa je jokajoč zavpil: »Pojdi stran, pusti me pri miru, sam hočem biti!« Babica, ki je stala na drugi strani omare, ga je vprašala: »Na koga si pa zdaj jezen? Name ali nase, ker se ti je to zgodilo?« Deček pa ji je z že milejšim glasom odgovoril: »Nase, pa tudi nate malo!« Babica je sprejela njegov odgovor, ga pustila in odšla v dnevno sobo. A deček ni rabil več kot nekaj sekund, da je odprl vrata omare, stekel k njej in jo močno objel, na vse, kar se mu je zgodilo pred tem, pa je v trenutku pozabil.

Vsak od nas se lahko prepozna v vlogi tega dečka v odnosu do našega nebeškega Očeta. Tako kot ta deček, se vsak od nas kdaj odloči, da bo ravnal po svoje. Morda pridemo v Cerkev ali v molitvi do Boga, obteženi s krivdami in občutki manjvrednosti, zaradi svojih padcev, zaradi katerih se skrivamo, kot se je tisti deček skrival v omari. Včasih težko sprejmemo svojo majhnost in zmotljivost in se raje

skrijemo za svoja osebna prepričanja ali se oklenemo zamer ali se obdamo s samoobsojanjem ali pa se spustimo v potrtost ali potonimo v sram ali se prepustimo strahu.

Jezus pa stoji pred vrati in trka, kot ta babica v zgodbi, in nam želi povedati, da nam odpušča in nas sprejema navkljub našim napakam. Kar moramo storiti, je, da stopimo ven iz »svoje omare«, da ponovno odpremo vrata svojega srca in sprejmemo ponujeno milost.

Tako kot pravi Sveto pismo, naj

ne glede na to, kako nemogoča se nam zdi naša življenjska situacija, v ponižnosti še naprej iščemo Boga in se veselimo zaradi njega, saj Bog vsem, ki ga iščejo, oživlja srce in podarja novo milost.

Iščimo Boga s petjem pesmi, dajmo mu slavo z dvigovanjem rok in počastimo našega Odrešenika Jezusa Kristusa, da bomo poživili svoje srce in da nas bo Bog navdal z novimi močmi. Stecimo v objem našemu Odrešeniku, ki naše pretekle zmete in stranpoti vrže v morje pozabe.

Lea Brkič

Oboževanje v nebesih

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Pomemben del protestantskih bogoslužij bogočastja je slavljenje oziroma oboževanje Boga. Čeprav je o tej temi veliko napisanega in je organiziranih mnogo seminarjev, se kljub temu sprašujemo: Kakšno je pravo oboževanje Boga? Morda celo pomislimo: Zakaj vendar je potrebno vedno znova Boga oboževati? Pravilen odgovor na ta vprašanja najdemo v Svetem pismu.

Jezusov učenec Janez je bil izgnan na otok Patmos in tam je doživel delček nebes. V viziji je videl množice kristjanov, ki so na krščanski poti vztrajali do

konca svojega življenja. Te množice so pred Božjim prestolom oboževale Boga z besedami: *»Odrešenje je v našem Bogu, ki sedi na prestolu, in v Jagnjetu. Amen.«* (Razodetje 7,10) Njihovemu oboževanju so se pridružili še angeli, rekoč: *»Hvala in slava, modrost in zahvala, čast in oblast in moč našemu Bogu na veke vekov. Amen.«* (Razodetje 7,12)

Kristjani, ki so bili pred Božjim prestolom, so doživeli v življenju na Zemlji velike stiske. Zaradi vere v Jezusa Kristusa so bili preganjani. To, kar so govorili pred Božjim prestolom, je bilo njihovo pričevanje na Zemlji. Zaradi tega pričevanja so bili preganjani. Kljub temu so pri oboževanju Boga izgovarjali iste besede tudi v nebesih. Zakaj? Zato, ker so bili trdno prepričani, da je odrešenje samo v Bogu, Jezusu Kristusu in Jagnjetu, kot je napovedal in ga imenoval tudi prerok Izaija. To je bil izraz njihove globoke vere, zaradi katere so bili pripravljene izgubiti vse, celo svoje življenje. Pri teh kristjanih ni šlo za skupinsko, kolektivno vero, ampak je šlo za globoko osebno vero posameznikov.

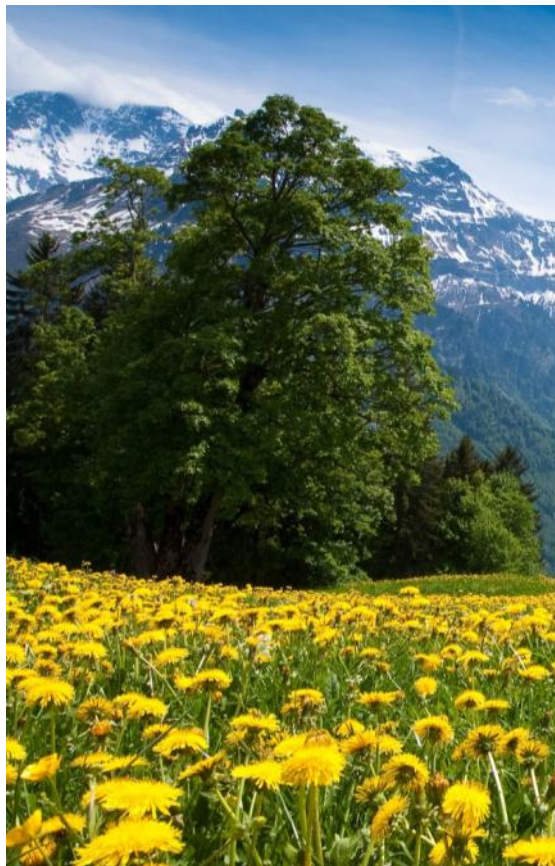

Ali ni najlepše oboževanje ravno priznanje, da je odrešenje v našem Bogu, Jezusu Kristusu in Jagnjetu. Boga lahko zares obožuje samo tisti, ki brez vseh zadržkov reče: »Moje odrešenje je v našem Bogu in v Jagnjetu.« To ni nekaj, česar bi se naučili, ampak je izraz osebne vere in osebnega izkustva Boga. Tako kot ne more v Boga namesto mene verovati nihče drug, tako ga ne more namesto mene nihče drug niti oboževati. Bog od mene pričakuje, da ga obožujem, ker je tudi zame plačal ceno odrešenja.

Na to, kar so pred Božjim prestolom govorile množice, je zanimiv odziv angelov. Njihov odgovor je nadaljevanje oboževanja Boga. Njihove besede so mogočen izraz spoštovanja Boga. Tudi mi jih lahko pri oboževanju uporabimo, saj še vedno velja: *»Hvala in slava, modrost in zahvala, čast in oblast in moč našemu Bogu na veke vekov. Amen.«*

Zakaj je potrebno Bogu vedno znova povedati, da je on edini Odrešenik? Zakaj ga je potrebno vedno znova slaviti, se mu zahvaljevati in ga oboževati?

Ali ne bi bilo dovolj, da bi mu to povedali le ob kakšnem posebnem dogodku? Zakaj je bilo potrebno to govoriti tudi v nebesih? Ali angeli tega niso vedeli? Ljudje smo večinoma naravnani tako, da si želimo pohvale in zahvale, če komu kaj damo. Starši smo veseli, ko nam otroci izkažejo hvaležnost in spoštovanje. Tudi otroci se ne otepajo izrazov spoštovanja in pohval od staršev. Prijatelji si ravno tako izkazujejo spoštovanje in jim besede pohvale,

zahvale in izrazi občudovanja pomenijo veliko. V zdravih medsebojnih odnosih tega ne manjka in se tega nihče ne otepa. Ali smo kdaj komu rekli, ko nam je povedal, da nas ima rad in da nas ceni, naj nam tega ne govori? Če imamo s svojim Odrešenikom zdrav odnos, nam ga ni težko oboževati in se tega nikoli ne naveličamo. Celo nasprotno; vsak dan ga obožujemo bolj in vsak dan se mu več zahvaljujemo, ker njegovo delo odrešenja cenimo.

Čaščenje Boga ni odvisno od kraja, načina in besed. Če ga ne obožujem šest dni v tednu, ga bom težko tudi sedmi dan, ko pridem v cerkev. Če Boga ne obožujem na Zemlji, ga ne bom niti v nebesih. Pravo oboževanje niso besede, ampak je način krščanskega življenja. Zavedam se, da sem brez Boga za vedno izgubljena, po njegovi milosti pa čudežno odrešena. Ali ni to največji razlog oboževanja?

Charles Edward White

O denarju

Charles Edward White je profesor teologije in zgodovine krščanstva na ameriški univerzi Spring Arbor. Poučeval je tudi v Nigeriji, Indiji, Iraku in na Filipinih.

Angleški duhovnik, teolog in evangelist John Wesley je po Božji milosti v 18. stoletju duhovno prebudil Anglijo in ustanovil metodistično cerkev. Poznamo ga kot velikega pridigarja in verskega voditelja. Dejstvo je, da je Wesley s pridigami zaslužil ogromno denarja, saj je s prodajo svojih knjig postal eden najbogatejših Angležev. V tistem času, ko je posameznik lahko udobno živel s 30 funti na leto, je Wesleyjev letni dohodek dosegal 1400 funtov. Poglejmo, kakšno je bilo stališče Johna Wesleyja o denarju in kako je z njim rokoval.

Kot otrok je John Wesley spoznal vso bedo revščine. Njegov

oče, Samuel Wesley, je bil anglikanski duhovnik v eni od najslabše plačanih župnij v Angliji. Skrbeti je moral za devet otrok, zato je bil pogosto v dolgovih. Nekoč je bil John priča dogodku, ko so upniki njegovega očeta odgnali v zapor. Zato John ni imel nobenih iluzij o denarnem zaslužku in nagradah, ko se je odločil, da bo svojemu očetu sledil v duhovniškem poklicu.

Morda je bil John Wesley presenečen, da mu Bog, ko ga je poklical v duhovniško službo, ni namenil živeti v revščini, tako kot je živel njegov oče. Namesto da bi postal pridigar v neki župniji, je Bog blagoslovil Johna tako, da je postal predavatelj na Univerzi v Oxfordu. Tam je bil izvoljen celo za člana upravnega odbora fakultete »Lincoln College« in njegovo finančno stanje se je bistveno spremenilo. Njegov položaj mu je zagotovil najmanj 30 funtov na leto, kar je bilo za samskega moškega več kot dovolj denarja, da je lahko udobno živel. In John je v tem trenutku užival. Svoj denar je zapravljal za karte, tobak in žganje.

Nekega dne pa mu je nek dogodek popolnoma spremenil njegov odnos do denarja. Ravnokar je kupil stenske slike za svojo sobo, ko je ena od sobaric potrkala na njegova vrata. Bil je mrzel zimski dan in John je opazil, da ni imela na sebi ničesar toplega, kar bi jo zavarovalo pred mrazom, samo tanko platneno ogrinjalo. Segel je v žep, da bi ji dal denar za nakup plašča, vendar je ugotovil, da mu je zaradi nakupa slik ostalo premalo. Tisti trenutek ga je zadela misel, da Bog ni zadovoljen z njegovim načinom zapravljanja denarja. John se je vprašal: »Ali mi bo moj Bog rekel: 'Dobro opravljeno, dobri in zvesti služabnik.'« Ali: »Svoje zidove si okrasil z denarjem, ko bi lahko zaščitil pred mrazom ubogega sočloveka! O, pravičnost! O, milost! Ali te slike ne predstavljajo solza te uboge služkinje?«

Morda je ravno zaradi tega dogodka Wesley začel leta 1731 omejevati svoje stroške, da bi mu ostalo več denarja za uboge. Zapisal je, da je prvo leto njegov dohodek znašal 30 funtov in njegovi življenjski stroški 28 funtov, tako da sta mu

ostala samo dva funta za uboge. Naslednje leto se je njegov prihodek podvojil, njegovi življenjski stroški so ostali še vedno 28 funtov, tako da mu je ostalo 32 funtov, da jih je lahko dal ubogim. Tretje leto je njegov dohodek zrasel na 90 funtov. Vendar je kljub temu poskrbel, da njegovi stroški niso naraščali in jih je zadržal na istem znesku 28 funtov, zaradi česar je lahko ubogim razdelil že 62 funtov. Četrto leto je zaslužil že 120 funtov. Vendar tudi sedaj so njegovi letni stroški znašali 28 funtov, tako da je preostalih 92 funtov lahko razdelil.

Wesley je bil prepričan, da kristjan ne bi smel dajati samo desetine, ampak vsak presežek denarja, ki mu ostane potem, ko poskrbi za družino in morebitne dolgove. Verjel je, da mora z naraščanjem prihodka v kristjanovem življenju naraščati stopnja darovanja, ne pa stopnja zaslužka. To prakso, ki jo je začel v Oxfordu, je nadaljeval vse svoje življenje. Tudi ko je njegov dohodek narasel na tisoče funtov šterlingov, je živel enostavno in skromno in ves presežek je hitro razdelil.

Neko leto je bil njegov dohodek nekaj več kot 1400 funtov. Sam je živel s 30 funti stroškov, skoraj 1400 funtov pa je razdelil. Ker ni imel družine, da bi zanj skrbel, ni imel potrebe po varčevanju. Bal se je nabirati zaklade na zemlji, zato je denar takoj, ko ga je dobil, dal v dobrodelnne namene. Zapisal je, da nikoli ni naenkrat pri sebi imel niti 100 funtov.

Wesley je omejeval svoje stroške s tem, da ni kupal premnogih stvari, ki bi jih sicer oseba njegovega visokega profesionalnega položaja morala imeti. Leta 1776 mu je angleška davčna uprava poslala naslednje sporočilo: »Prepričani smo, da posedujete srebrni pribor, za katerega doslej niste plačali davka.« Niso verjeli, da oseba njegovega kova nima v svoji hiši srebrnega pribora, zato so ga obtožili neplačevanja davka. Wesley jim je odpisal: »Imam dve srebrni žlici v Londonu in dve v Bristolu. To je ves pribor, ki ga imam, in tudi v prihodnosti ne bom kupal drugega, dokler živi okoli mene toliko ljudi, ki potrebujejo kruh.«

Wesleyjevo pridiganje o denar-

ju vsebuje enostavna in praktična navodila za vsakega vernika. Njegovo prvo pravilo glede denarja je bilo: Zasluži toliko, kot moreš. Kljub nevarnosti napačne uporabe je denar sam po sebi nekaj dobrega. »Dobrih stvari, ki jih lahko naredi denar, ni konca. V rokah Božjih otrok je hrana za lačne, pijača za žejne, obleka za gole. Popotniku

in tujcu daje streho nad glavo. Z njim lahko kupimo prostor za vdove in osirotele, nudimo pomoč zatiranim, zdravimo bolne, lajšamo bolečine trpečim. Denar lahko zagotovi slepim oči, hromim noge. Da, denar nas lahko reši vrat smrti.«

Wesley je opozoril, da morajo biti kristjani pri služenju denarja

previdni, da ne »oškodujejo« sebe ali kogarkoli drugega. Prav tako je prepovedal služenje denarja z opravili, ki onesnažujejo okolje ali spravljajo v nevarnost delavce.

Wesleyjevo drugo pravilo za pravilno uporabo denarja je bilo: Prihrani, kolikor moreš. Svoje poslušalce je opominjal,

naj ne uporabljajo denarja samo zato, da zadovoljujejo svoje poželenje, poželenje svojih oči ali da gledajo samo na sijaj svojega življenja. Pridigal je proti preveč dragi hrani, preveč modernih oblačilih in proti preveč glamuroznemu pohištvu: »Preziraj izbirčnost in raznolikost in bodi zadovoljen s tem, kar zahteva preprosta narava.«

Wesley je imel dva razloga, zaradi katerih je govoril kristjanom, naj kupujejo samo nujne potrebščine. Prvi, očiten razlog je bil ta, da ne bi zapravljali denarja za prazen nič. Drugi razlog pa je bil, da ne bi njihove želje ušle nadzoru. Stari pridigar je modro poudarjal, da v ljudih, ki zapravljajo denar za stvari, ki jih ne potrebujejo, začne naraščati želja po še več takšnih stvareh, ki jih ne potrebujejo. Namesto da bi zadovoljevali svoje potrebe, jih s tem samo povečajo.

Wesleyjevo tretje pravilo je bilo: Dajaj, kolikor moreš. Dajanje naj bi se začelo z desetino. Nekomu, ki ni dajal desetine, je rekel: »Tvoje srce je nedvomno navezano na tvoje zlato,« in ga

posvaril, »pogoltnilo bo tvoje telo kakor ogenj!«

Vendar dajanje se ne sme končati z desetino. Ves kristjanov denar pripada Bogu, ne samo prva desetina. Verniki morajo vseh 100 procentov svojega dohodka porabiti tako, kot je pravično pred Bogom.

In kakšne usmeritve je Bog po Svetem pismu in Cerkvi dal kristjanom glede trošenja denarja? Wesley je naštel štiri sveto-pisemska načela:

1 Poskrbi za sredstva, ki jih potrebuješ zase in za svojo družino (1. Pismo Timoteju 5,8). Vernik mora poskrbeti, da ima družina »dovolj hrane in čisto obleko« in prav tako prostor za bivanje in dovolj sredstev za nadaljnje življenje, če se zgodi kakšna nesreča.

2 »Bodimo torej zadovoljni s tem, da imamo živež in obleko« (1. Pismo Timoteju 6,8). »Kdorkoli ima dovolj hrane in obleke ter prostor, da nanj položi glavo, je bogat,« je rekel.

3 »Pred vsemi ljudmi skušajte delati dobro« (Pismo Rimljanom 12,17) in »Ne bodite nikomur dolžniki« (Pismo Rimljanom 13,8). Wesley je rekel, da

je v zvezi z denarjem druga najpomembnejša skrb kristjana ta, da (poleg zagotavljanja osnovnih sredstev zase in za svojo družino) poskrbi za čimprejšnje poplačilo upnikov. Pri tem je dodal, da je razumljivo, da tisti, ki opravljajo zasebno obrt, denar porabljajo tudi za nakupe primernega orodja, potrebnih zalog materiala ali za zagotavljanje poslovnega kapitala.

4 »Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa domačim po veri« (Pismo Galačanom 6,10). Ko kristjan poskrbi za svojo družino, upnike in posel, je njegova naslednja dolžnost, da z denarjem, ki mu ostane, pomaga drugim, ki so v pomanjkanju.

Ko je Wesley oblikoval ta štiri svetopisemska načela, je ugotovil, da nekateri vidiki rokovanja z denarjem niso dovolj jasno dorečeni. Zato je tem načelom dodal še štiri vprašanja, ki naj bi kristjanom pomagala pri tem, kako porabiti svoj denar. To so:

1 Ali se pri zapravljanju denarja obnašam tako, kot da je denar moj, ali se obnašam tako, kot da sem samo skrbnik Božjih dobrin in blagoslovov, ki sem

jih deležen?

2 Kaj mi o zapravljanju denarja glede konkretnih primerov sporoča Sveto Pismo?

3 Ali se lahko zaradi Boga odpovem določenemu nakupu?

4 Ali me bo ob vstajenju pravičnih Bog pohvalil glede nekega nakupa?

Leta 1744 je Wesley zapisal: »Če boste ob moji smrti našli pri meni deset funtov ... naj bo to vam in vsemu človeštvu dokaz, da sem živel in umrl kot tat.« Ko je John Wesley leta 1791 umrl, je edini denar, ki ga je tudi omenil v svoji oporoki, predstavljalo nekaj različnih manjvrednih kovancev, ki so jih našli v njegovih žepih in omarah. Večino od 30.000 funtov, ki jih je zaslužil v celem svojem življenju in bi danes predstavljali približno 5 milijonov evrov, je razdelil. Kot je rekel John Wesley: »Ne morem si pomagati, da ne bi s sabo vzel svojih knjig, ko me Bog kam pokliče, vendar v vseh ostalih ozirih moram vsakršno delo milosti in darovanja vselej opraviti s svojimi rokami.«

*Prevod: Mojca Hode
Vir: medmrežje*

Daniel Brkič

Srečanje

usmiljenja in

usmiljenja

potrebnih

V Evangeliju po Janezu (8,2-11) beremo, kako so predstavniki religije zasačili grešnico in jo hoteli kamnati, zato so jo pripeljali pred Jezusa, da bi ga ujeli v zanko rekoč: »Kaj pa ti praviš?« Jezus pa se je sklonil in s prstom pisal po tleh in jim rekel: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« Nato so drug za drugim odhajali, grešnici pa je rekel: »Kje so, žena? Te ni nihče obsodil?« Rekla je: »Nihče, Gospod.« In Jezus ji je dejal: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne greši več!«

Strašno grozno je, ko grešnik pade v roke grešnikov. Nadzorniki in varuhi postave so grešnico postavili v sredo, ubogo nesrečnico so zaprli v smrtni krog, da bi jo kamnali. Bog pa je pos-

tavil v sredino rajskega vrta drevo življenja, ne pa smrti. Za njih je bil Jezus še večji grešnik od prešuštnice. Njegov greh je bil po njihovi oceni hujši in nevarnejši - pretirano usmiljenje. Jezus sprva ni rekel ničesar. Sklonil se je in s prstom pisal po tleh. Kaj je pisal, ne vemo. Morda je napisal ime moškega, ki se je skrivnostno izgubil in je bil prav tako kriv. Morda je napisal dve Božji zapovedi: »Ne ubij! Ne nečistuj!« Morda je pisal skrite grehe neusmiljenih tožnikov, da so zardevali in so vsi brez besed odšli. Morda je napisal stavek iz Jeremijeve knjige: »Tisti, ki se oddaljijo od tebe, bodo zapisani v prah, ker so zapustili studenec žive vode, Gospoda.« Jezus je pisal v prah zato, ker je grešnici že odpustil. Pisati v prah je isto kot pisati v veter. Svoje napake radi pišemo v prah, tuje pa vklešemo v marmor.

Po vsem tem je Jezus tožnike vprašal: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.« Problem ni bil ne v prešuštnici ne v Jezusu, ampak v njih, ker so bili sami umazani v srcu. Jezus je uvedel novost; obsodi lahko samo tisti, ki je

brez greha. Ni dovolj odkriti tujih napak; najprej je treba izkazati svoje vrline. Naenkrat so tisti, ki so tožili, postali obtoženi. Ko začnem soditi samega sebe, preneham soditi druge. Ko začnem ljubiti bližnje, mi zmanjka časa za obsojanje in kritiziranje.

Dobro, da so vsi odšli, kajti strašno grozno je, ko grešnik pade v roke grešnikov. Na koncu je ostala žena sama z Jezusom. Stala je v središču preobljaja Božjega usmiljenja, kajti Bog z usmiljenjem ne skopari, ampak ga celo razsiplje. Usmiljenje je Bogu najbolj Božje. Avguštín je zapisal: »Ostala sta dva: ubožica in usmiljenje.« Jezus, ki je bil edini brez greha, ni odšel. Ostal je z grešnico, on, Sin usmiljenega Očeta. Zapisano je, da se je nato Jezus spet zravnal. Pred tem se je zravnal, da bi tožnikom pokazal, da je nad postavo, nato pa se je zravnal, da bi obtoženi grešnici pokazal, da je on Odrešenik, ki odpušča. Vprašal jo je: »Kje so, žena?« Njo, čigar imena ne poznamo, je imenoval žena. To je njeno pravo ime, ime neveste, ki je srečala nebeškega Ženina (S.

Fausti), ki edini popolno ljubi. Jezus jo je vprašal, ali jo je kdo obsodil. Rekla mu je: »Nihče, Gospod.« Srečanje z Jezusom je vse spremenilo. Kot bi bila znova rojena. Jezusa je imenovala Gospod, s čimer je priznala njegovo božanskost, kajti grehe ima oblast odpuščati samo Bog, ne pa človek. Ko so izginili vsi čistunski pravičnejši, grešničini sovražniki, ji je rekel: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!« To dobesedno pomeni: »Pojdi in nikoli več ne ponovi istega greha«. Spremenjeno srce zahteva tudi spremenjeno življenje. Vsak svetnik ima svojo preteklost, vsak grešnik pa ima svojo prihodnost. Tako sta po burnem prizoru ostala samo dva: usmiljenje in usmiljenja potrebna. Kajti Bog je poslal svojega Sina, da bi svet rešil, ne pa ga obsodil. Bog ne meče kamenja v grešnike, niti v farizeje in pis-mouke ne. Nikogar noče ubiti. Kako malo vemo, kaj Bog čuti do grešnikov!

Angleški filozof David Hume je bil znan kot brezbožnik in grešnik. Pri prijatelju se je mnogokrat srečal z vernikom, ki se je smatral za svetniškega pravič-

nika. A srečanja so bila zelo kratka, kajti takoj, ko je brezbožni filozof vstopil, je vernik sobo zapustil misleč: »Nočem se družiti s takšnim grešnikom.« Nekega dne je filozof vernika prijel za rokav in mu rekel: »Prijatelj, kam tako hitite? Ali ne bi bilo bolje, da se čim prej privadiva drug na drugega, kajti tako in tako bova prišla oba v pekel?« Svetohliniski pobožnež mu je takoj odvrnil: »Vi, ki ste velik grešnik, boste zagotovo tam, jaz pa ne.« Nakar mu je filozof odvrnil: »Razlika med mano in vami sploh ni velika. Jaz bom končal v peklu kot grešnik zaradi pomanjkanja vere v Boga, vi pa zaradi pomanjkanja ljubezni.«

Všeč mi je zgodba, ki govori o mladi gospe, ki se je iz Brazilije preselila v Združene države Amerike. Ker je bila zelo pobožna, se je hotela duhovniku spovedati v angleškem jeziku, a ga še ni dobro znala. Zato ji je prijateljica seznam njenih grehov prevedla v angleščino in poleg pripisala fonetični zapis za izgovorjavo. Gospa je vzela listek s sabo v spovednico in prvi stavek, ki si ga je zapomnila, povedala v tekoči angleščini,

čeprav z španskim naglasom: »Oče, prišla sem se spovedat.« Duhovnik ji je rekel, naj nadaljuje. Zato je pogledala na listek s seznamom svojih grehov, a ker je bilo v spovednici mračno, jih ni videla prebrati, zato je

rekla v španščini: »Žal ne morem videti svojih grehov.« Sveto pismo uči, da ima grehe odpuščati oblast tako in tako samo Gospod Bog. Zgodba mi pove, kako nevarno je, ko človek ne vidi svojih grehov. Zato

dovolimo luči Božje Besede, da osvetli temne koticke našega srca, in videli bomo svoje grehe, ne pa tujih. Kako blagoslovljeno je slišati Jezusove besede: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!«

Rebeka Jovanović

Dve muli

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Dve muli sta se s svojim gospodarjem vračali s trga. Ena je bila otovorjena z dvema vrečama soli, druga pa z dvema vrečama suhih gob. Tista mula, ki je nosila sol, je hodila počasi in s težavo zaradi težkega bremena. Druga, ki je imela na sebi suhe gobe, pa je lahkotno poskakovala ob muli, ki je nosila sol, in se je iz te mule, ki se je bolj trudila, celo norčevala.

Prišli sta do reke, ki jo je bilo potrebno prebresti. Obe muli sta stopili v vodo. Tista, obložena z gobami, je začutila vedno večje breme, ker so se gobe napojile z vodo in jo vleklo k tlom, dokler ni naposled utonila. Mula, ki je imela na sebi sol, pa se je korak za korakom čutila

lažjo, ker se je sol, ki jo je imela na sebi, začela topiti. Naenkrat se je brez težkega tovora znašla na drugem bregu.

Kaj se lahko naučimo iz te zgodbe? Mula, obložena z gobami, predstavlja prepričanje, da je potrebno v življenju iskati le užitek in lagodnost, bremena pa prelagati na druge. Mula, obložena s soljo, pa predstavlja prepričanje, da je potrebno življenje vzeti resno in vztrajati s težkim tovorom, čeprav korak za korakom. Prišel bo namreč dan, ko bodo vsa bremena in teža življenja izpuhtela, kot se sol stopi v vodi.

Mogoče se danes počutimo kot mula, obložena s soljo. Naša ramena se pod bremeni upogibajo. Ampak ne odnehajmo, ne klonimo pod težo, ampak vztrajajmo in tudi pomagajmo nositi bremena drug drugemu. K temu nas kliče tudi Apostol Pavel v Pismu Galačanom 6,2, kjer pravi: »Nosite bremena drug drugemu.«

Vsi potrebujemo drug drugega, zato si med seboj zaupajmo, se spoštujmo, molimo in se spodbujamo. Ko bomo začeli nositi

bremena drug drugemu, bomo
čutili še večjo povezanost z

Bogom in drug z drugim in tako
bomo izpolnili Božjo voljo.

Katja Brkič Golob

Bog bo skrbel

za te

Slišala sem za resnično zgodbo o 78-letnem gospodu Jerryju, ki je skrbel za svojo ženo, ki je zbolela za Parkinsonovo boleznijo. Zbolela je ravno takrat, ko sta se oba upokojila. Nekega dne je Jerry skupaj z znanim pisateljem Maxom Lucadom igral golf. Pisatelj ga je vprašal: »Kako je možno, da si vedno tako dobre volje in nasmejan, čeprav že vrsto let skrbiš za svojo ženo in jo počasi tudi izgubljaš?« Jerry mu je odgovoril takole: »Veš, res so dnevi, ko moja žena ne prepozna nikogar, toda vsako jutro se skupaj usedeva na teraso in zapojeva nekaj krščanskih pesmi. Zanimivo, prav vsako jutro izbere pesem z naslovom *Štej dobrote dane od Boga*. In potem, ko prideva do kitice, ki pravi, naj imenujemo te dobrote, to tudi narediva. In ko začneva naštevati vse te blagoslove, ne moreva ostati ravnodušna, ampak naju ta radost iz

nebes in Božja dobrota povsem preplavita.«

Veselje – vsi si ga želimo. Veste, zanimivo je, da Sveto pismo namenja velik poudarek radosti in veselju. Bog želi, da smo njegovi otroci zadovoljni. Radost, ki jo ponuja Bog, je drugačna od veselja, ki ga ponuja brezbožni svet. Namreč, v Svetem pismu v 1. Petrovem pismu, v 8. in 9. vrstici 1. poglavja lahko preberemo naslednje: »Njega [Boga] ljubite, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj ne vidite, veselite se v neizrekljivem in poveličanem veselju, ko dosegate namen svoje vere, namreč odrešitev duš.«

Apostol Peter v tem odlomku piše Božjim otrokom, kristjanom, ki so bili pregnani iz svojih domov in so se razselili po vsem tedaj znanem svetu, in sicer Aziji, Kapadokiji, Galatiji, Bitiniji. To so bili preganjani kristjani, ki so izgubili svoj ugled, svoje domove, svoje imetje, svojo prihodnost. Vendar niso izgubili radosti odrešenja. Nihče jim namreč ni mogel vzeti njihovega Odrešenika – Jezusa.

Dragi prijatelji, bratje in sestre, kaj pa mi? Kako je z nami? Kaj je tisto, kar nam je bilo vzeto v življenju? Morda zdravje, hiša, neuresničeni cilji, sanje, otrok, partner? Kaj je tisto, kar razžira naše življenje?

Pomislimo. Ali nam smrt lahko vzame radost odrešenja? Ne, ker je Kristus večji od smrti. Ali lahko neuspeh in zabloda vzameta naše veselje? Ne, ker je Jezus večji od našega greha. Ali lahko izdaja ukrade našo radost? Ne, ker nas Jezus nikoli ne bo zapustil. Ali lahko težka bolezen vzame voljo do življen-

ja? Ne, ker je Bog obljubil, da nas bo ozdravil, bodisi na zemlji ali pa, ko bomo v nebesih v novem telesu. Kaj pa razočaranja – ali lahko to ukrade naše veselje? Ne, ker smo ravno preko stisk in preizkušenj še bliže Bogu.

Vera v Boga ne pomeni, da v življenju ne bomo šli čez nevihte in trpljenja, toda krščanski Bog skupaj z nami nosi naša bremena. In naše breme ne bo večno, kajti Jezus je obljubil, da se bo naša žalost enkrat spremenila v veselje in bo Bog obrisal solze z naših lic.

Dva ključa, ki odpirata nebo

»Ko so duhovniki prišli iz svetišča – vsi navzoči duhovniki ne glede na njihove skupine so se namreč prej posvetili – in ko so prišli še vsi leviti pevci ... in so se oblečeni v bisus (fina lanena tkanina) postavili s cimbalami, harfami in citrami ..., so trobentači in pevci enodušno in skladno zapeli v slavo in zahvalo Gospodu. Kakor hitro je zadel glas trobent, cimbal in drugih glasbil v čast Gospodu, »ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota«, je hišo, Gospodovo hišo, napolnil oblak, tako da duhovniki zaradi oblaka niso mogli pristopiti, da bi opravili bogoslužje. Kajti Gospodovo veličastvo je napolnilo Božjo hišo.« (2 Krn 5,11-14)

V odlomku gre za opis spoštljivega odnosa, kakršnega moramo imeti do Boga. Takrat nismo bili poleg, vendar se takšno bogoslužje lahko zgodi kjerkoli in kadarkoli, le da moramo izpolniti navedena pogoja.

Vsak, ki je bil takrat v Božji hiši, je lahko »vonjal« Božjo navzočnost. Zakaj so doživeli obisk vsemogočnega Gospoda? Ker so bili zbrani v duhovni enotnosti in ker so imeli duha molitve; predvsem duha zahvaljevanja. Kadarkoli sta izpolnjena ta dva pogoja, lahko pričakujemo nadnaravne reči. Enotnost in zahvaljevanje sta dva ključa, ki odpirata nebo. Ker je zbrano občestvo izpričalo Božjo veličastnost, se jim je razodel sam Bog. Tako kot v dneh, ko so Izraelci zapustili Egipt in jih je Gospod podnevi vodil v stebru oblakov, ponoči pa v stebru ognja.

Izpolnjeni pogoji so bili pravšnji, da je Bog napolnil tempelj s svojo slavo. To mora biti spodbuda tudi za Cerkev, novozavezni Božji tempelj, da ohranja enotnost »ne glede na skupine«, brez česar ni posvečenosti. Bog izpolnjuje s svojim Duhom samo enotno Cerkev, tako kot so enodušno in skladno zapeli v slavo in zahvalo Gospodu takrat. Enotnost aktivira delovanje Svetega Duha za izredne reči. Oni niso poskušali biti eno, ampak so eno bili. Ni šlo za harmonijo zvoka,

ampak za harmonijo Duha v njihovih srcih. Naučiti se je treba prehoditi pot od prepevanja pesmi do slavljenja Boga.

Manifestacija Božje slave (šekina) je bila razkrita v vidnem oblaku, ki je napolnil Božjo hišo. Ko se je to zgodilo, nista zavladata kaos in eforija. Moramo biti previdni, da na bogoslužju pustimo prostor za Boga, tudi če se izkaže druga-

če kot smo načrtovali, le da se mora vse zgoditi v podrejanju in disciplini, o čemer poučuje apostol Pavel. Kako blagoslovljena so takšna izkustva z Bogom. Kako nepozabno je pričakovanje nebeškega vzdušja v zraku. Naj Gospod obiše svojo Cerkev tudi danes.

*Prevod: uredništvo
Vir: medmrežje*

RANIERO CANTALAMESSA
KAJ JE PRAVA VERA?

PRVA VERA JE »SLEPA«, KAR POMENI, DA SE NE RAVNA V SKLADU Z RAZUMOM, AMPAK Z ZAUPANJEM. ITALIJANSKI PESNIK CARLO ALBERTO SALUSTRI (1871–1950), S PSEVDONIMOM TRILUSSA, JE V ENI SVOJIH NAJLEPŠIH PESMI Z NASLOVOM VODITELJ OPISAL, KAJ VERA PRAVZAPRAV JE. PESEM GLASI TAKOLE:

***»TISTA STARKA, KI SEM JO SREČAL
V NOČI, KO SEM SE IZGUBIL SREDI GOZDA,
MI JE REKLA: 'ČE NE POZNAŠ POTI,
TE BOM SPREMLJALA JAZ, KI JO POZNAM.
ČE IMAŠ MOČ, DA GREŠ ZA MENOJ,
SE TI BOM OD ČASA DO ČASA OGLASILA
VSE DO GLOBELI, KJER RASTE CIPRESA,
VSE DO VRHA, KJER STOJI KRIŽ ...'
ODGOVORIL SEM JI: 'DRŽÍ ..., A ZDI SE MI ČUDNO,
DA ME LAHKO VODI NEKDO, KI NE VIDI ...'
SLEPA ŽENA ME JE V HIPU PRIJELA ZA ROKO
IN VZDIHNILA: 'HÔDI!'
BILA JE VERA.«***

Letnik 35, številka 3-4/2019

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

